

FOSCA ÉS LA NIT

Premi literari Pratedip Llegendari. Categoria ADULT.

En un món d'obscuritat els ulls i la boca són òrgans que salten endavant per mossegar amb dents transparents.

William Burroughs. Novel·lista i assagista estatunidenc (1914-1997) Fragment de la seva obra: Naked Lunch.

Si hi ha una cosa que m'agrada per davant de qualsevol altra, és la nit. Fins i tot per a mi resulta incompreensible el goig sense límits que m'assalta quan el Sol s'amaga darrere els edificis i les ombres cobreixen la ciutat.

L'arribada de la nit significa el meu millor moment del dia, malgrat dir-ho així sembli un contrasentit. Dia i nit, nit i dia, m'és igual, sempre espero l'obscuritat, quan les tenebres s'ensenyoreixen dels carrers i desdibuixen el relleu dels objectes i el perfil dels éssers vius.

El plaer de la nit em fa embogir de felicitat, m'envaeixen esgarriances, visc en un estat d'entusiasme immensurable que persisteix i persisteix, abans no arriba el primer raig de llum de la matinada. Mentre és fosc sento l'adrenalina per dins les venes, com un combustible que m'inflama i m'excita, en una sincronia magistral de sensacions físiques i d'emocions intel·lectuals.

Mentre reflexiono sobre tot això, joiós i enfervorit, aprofito el temps per vigilar des del punt que he tornat a escollir també avui, el recer que s'ha fet l'habitual de cadascun dels darrers vespres. No hi ha lluna ni enllumenat, i la boira ha baixat. No hi ha res que ajudi a desvelar la meva presència. La ciutat sembla haver mort, la quietud ha deixat pas als tafurs i als seus màrtirs. És el lloc ideal, l'indret perfecte des del qual vetllar per l'aparició d'una nova presa.

En Harry m'ha acompanyat. Ha estat impossible fer-lo canviar d'idea, ha insistit i insistit. *-Rufus, vull venir, vull venir!-*, em deia sense treva ni descans. De forma que he hagut de cedir, molt a contracor, tot sigui dit. Però no puc tenir en Harry al costat, és massa obtús, massa maldestre. He perdut el compte de les vegades que ha fet malbé un atac. En conseqüència, l'he obligat a amagar-se unes cantonades més enllà, lluny del camp d'acció.

I és que aquest xamfrà és amb diferència el meu preferit. L'absència de llum em facilita advertir quan la víctima s'acosta. Em mantinc sigil·lós, sense la inquietud que en Harry em destorbi, sense que elles s'adonin que algú les espera amb les pitjors de les intencions.

Estic bé, molt a gust, a la meva talaia. És tan diferent de quan arribo a casa. M'ho diuen cada matí, i no es cansen de fer-ho, em resulten insuportables a força de repetir-se. *-Rufus, sempre surts de nit i tornes fet una calamitat. Es pot saber on has estat?-,* i continuen i continuen amb tot de retrets i empenyant amb les seves preguntes. Sempre el mateix, com n'és d'avorrit, carregós i detestable. Per què m'ho demanen una vegada i una altra si saben que no els respondré?

Els parlava de la cantonada on em situo. En efecte, és el meu emplaçament predilecte, des d'on llençar-me per sorpresa si les tinc a la vora. Ningú ha sigut mai capaç de

descobrir-me, a no ser per les intromissions d'en Harry, però per aconseguir l'èxit faig ús dels cinc sentits, atent davant qualsevol imprevist, expectant davant qualsevol amenaça.

Atenció! Algú s'acosta. És una d'elles. Potser està desprevinguda, o tal vegada sospita el perill, malgrat que no pugui endevinar que estic a l'aguait. Aviat ho sabré. No temo res ni ningú. La nit és la meva aliada i en Harry no està prop. Millor així, no podrà espatllar el triomf que em pertany. Trec el cap discretament. Ensumo la por, la sento flotar en l'atmosfera bruta. La boira m'impedeix distingir com és, però sé que s'està aproximant.

M'impaciento. Vull saber quin aspecte té. Considero que el físic és essencial, no m'agraden primes ni escardalenques. No han de ser necessàriament esveltes, de cap manera, però em fascina que tinguin un bon físic, unes bones anques, uns malucs amples i molsuts, allà on arrapar-me amb ànsia per gaudir del cos exuberant que posseiré.

Compte! Està a tocar. Puc apreciar cadascun dels seus gestos. Té un caminar elegant, no en dubto. Això promet. S'apropa, més i més. La veig, ja la veig. «*Merda, Rufus, quin fiasco, és molt prima*» Em dic, ahora que em lamento del disgust. És massa eixuta, massa escardalena. Intento sobreposar-me a la frustració. Li hauria saltat a sobre, però una complexió tan magra no em convenç. El risc és excessiu pel poc profit que en trauria.

Deixem-ho així, no val la pena. Retorno a l'amagatall. Si l'hagués atacat, podria haver començat a cridar i, llavors, hauria sobresaltat el veïnat sencer. De fet, és possible que s'hagués mantingut en silenci, commocionada pel pànic. És llavors, en les ocasions que el silenci és el protagonista, quan em recreo mentre em miren demanant clemència, com

si volguessin dir-me que no són culpables de res, que no es mereixen el destí que els serà inevitable. Però aquesta ha tingut sort, ha estat afortunada, li he concedit que s'allunyi sana i estalvia entre les ombres.

La nit és prou fosca perquè els meus propòsits hagin passat desapercibuts. Tinc la certesa que aviat tindrè una altra oportunitat i podrè triar si la nova víctima em fa el pes. Perquè vull fembres, sols fembres, voluptuoses i sensuals. Per què, quina fembra que no sigui concupiscent i lasciva caminaria a aquestes hores pels carrers solitaris?

Sento un soroll. No! És en Harry, el talós i bavallós d'en Harry. No hi ha res a fer, és capaç d'espatllar la millor de les ocasions. I no se li acudeix res més que retreure'm que l'hagi deixat marxar, que l'hauríem tingut per a nosaltres i prou. Li dic que calli i que torni a lloc, que no té prou habilitat i és sorollós, i que sols pensa a matar-les al cap d'un segon. Jo, en canvi, soc diferent, soc més astut, més refinat que no pas ell.

Com m'atreu gaudir-ne quan les he enxampat, quan el terror que pateixen és tan immens que les immobilitza fins a la molècula més recòndita del seu organisme. Si s'està muda m'esplaió fins a l'èxtasi. Si, per contra, comencen a cridar, faig venir en Harry abans no saltin les alarmes i enllesteix el tema, sense miraments.

En la calma de la nit, mentre espero la nova aparició, imagino amb fruïció com la subjectaré, com la tindrè paralitzada i indefensa. Tot seguit, visualitzo l'inici d'un joc de possessió que l'espavorirà, i que farà durar tant com vulgui, contemplant l'espant en els seus ulls fixats en mi, afartant-me de provocar-li el màxim dolor amb el qual mortificar-la. Ella sabrà que no hi haurà escapatòria, que no viurà més enllà de l'instant que en Rufus hagi triat.

Si m'ha seduït el seu cos i m'ha complagut la basarda reflectida en el semblant, consentiré que no pateixi més i acabaré jo mateix amb ella amb una certa delicadesa,

per compensar-la de la bona estona que he passat. Però, en el cas que la satisfacció no hagi estat suficient, ordenaré en Harry que la mati com ell sap, sense concessions. En Harry és brutal, li manca elegància. Sap greu per elles si en Harry finalitza la feina.

Què seria de la meva existència sense la nit? La nit i jo som inseparables. M'ho diuen, també, els de casa, que amb la foscor em canvia el rostre, que la mirada se'm torna sinistra, que expresso un somriure malèfic. Què en sabran ells! Que mai ho hem parlat? No, no ho hem parlat ni ho parlarem. El cert és que els menyspreo, pobres individus carregats de bona voluntat. Els menyspreo com menyspreo en Harry, malgrat que ell pretén ajudar-me, no serveix per a altra cosa que no sigui exercir de botxí, de botxí destraler, afegeixo.

Alerta! Puc escoltar de nou unes passes que s'acosten. Només de sentir com trepitja sé que és una femella amb un físic espectacular, un espècimen d'aquells que em fan venir boig. Visca, és tal com desitjo, malucs pròdigs, carnosos i acollidors.

S'acosta, s'acosta! Tot ha esdevingut molt de pressa. Amb prou feines estava preparat, capficat en pensaments irrellevants. Està confiada. M'agrada com es mou. Estic a punt. Em disposo a saltar-li a sobre.

La tinc, la tinc! No crida, m'observa amb ulls de súplica. Sí senyor, és del tipus silencios. Passarem una llarga estona tu i jo, bonica. No et violaré, no. Potser en Harry ho intentaria, ell es refrega amb qualsevol, però no l'hi permetré.

L'admiro a poc a poc, el cos rodanxó, calent i libidinós de llibertina avesada en reproduir-se. Està boca terrosa, la giro per veure-la millor. Li noto l'horror en el rostre rígid de consternació. És meva, meva!

Una altra nit de plaer, una altra nit de delectar-me amb el sofriment aliè, durant hores i hores, durant temps i temps.

Però què fa aquí en Harry?

-No, Harry, torna allà on eres!

-Et dic que marxis, pallús!

-Fes cas en Rufus!

-Què estàs fent, Harry?

-No ho facis, no, no ho facis!

Ho ha fet.

-Gos rater malparit!

-Qui t'ha demanat que vinguessis a espatllar-me la nit?

-Te l'has carregat!

-Que no has sentit el xiscle que ha fet quan l'has mossegat?

-I ara, quina rata mig intel·ligent passarà pel carrer?

-Cap ni una, en passarà!

-Això és una feina de gats, la meva feina, la feina d'en Rufus!

Crec que en Harry s'ha guanyat una bona esgarrapada. Aixeco l'urpa dreta. Trec les ungles. Llenço un marrameu que de segur desvetllarà els veïns i, amb un moviment ràpid com una centella, li esgarrinxo el morro.

El molt sapastre udola de dolor. S'ho mereix.

-Tornem cap a casa, Harry, per avui s'ha acabat la nit.

Com n'estic de fart d'aquest gos mesell!